

Almacén de Ventas

al Servicio de la Construcción

PORTLAND
URALITA
Tuberías Plástico
Cerámicas
Pavimentos CEDALESA
» POBICSA
Tuberías cemento
Bordillos artificial
Suministro áridos
Piedra artificial en general

Carretera de Barcelona, s. n.

Teléfono 52

Caja de Ahorros

Provincial

DE LA DIPUTACIÓN DE BARCELONA

Realice sus proyectos

Nosotros le ayudaremos

Créditos. Tipo máximo de interés anual 6 por ciento

Amortización a medio y largo plazo.

Información en la Sucursal de Sta. Eulalia de Ronsana o en cualquiera de sus oficinas.

TANCANT AMB EL FAROL VERMELL

NADAL MISTERI DE FE

Nadal és abans que res la vinguda de Jesús entre nosaltres. Vinguda que vol dir presència, proximitat, benignitat i amor de Déu per als homes. Precisament l'alegria dels cristians en aquests dies es torna oració tot dient: «Beneït el Senyor... perquè ha visitat el seu poble».

Nadal ens fa entendre molt clarament que el Senyor no és pas l'allunyat o el distant o l'incontrolable sinó que Ell és «el que ve», «el que està amb nosaltres», «el que es manifesta». A vegades hem volgut lligar pensaments, deduir conclusions i arribar a conèixer Déu per les nostres soles forces, però el resultat ha estat ben pobre: un concepte de Déu que no ens diu res, que és una idea freda solament. El camí veritable que ens porta a Déu és un altre: cal sortir a trobar-lo, buscar-lo allà on és i escoltar la seva paraula que ens ensenya els seus camins i ens obre la seva intimitat gratuïtament, lliurement, perquè ens estima.

El Nadal de cada any ens fa veure que la fe —la fe cristiana— és acceptar el Senyor que se'ns manifesta, com Ell és i no pas voler que Ell sigui segons els nostres càlculs de lògica humana ja que el Senyor és inefable, vivent, amb l'originalitat de tot ésser personal que estima.

En el primer Nadal —ens ho diuen els evangelis— uns homes de bona voluntat es deien els uns als altres «arribem-nos fins a Betlem a veure això que ha succeït i que el Senyor ens ha fet saber»: eren els que van acceptar l'anunci joïós del naixement.

Uns altres homes van lliurement tancar les seves portes —«vingué el Senyor a casa seva però els seus no l'acolliren»— i no negueren el Nadal.

Això ens fa entendre una vegada per sempre que la Paraula de Déu crida però no pren la llibertat, sollicita i atrau però queda en mans de l'home dir que sí o dir que no.

També la fe cristiana és lliure amb aquesta llibertat que l'home té per dir que sí o per dir que no i que Déu li respecta. Les relacions entre Déu i l'home són relacions d'amistat i d'amor en les quals l'home ha de comportar-se com allò que realment és: un home conscient, un home lliure.

En el fons de l'acte de fe del cristià hi ha una decisió que cal prendre ben conscientment: la fidelitat de Déu, arrel i principi de tota la ulterior vida cristiana responsable. Res no pot substituir aquesta íntima i personal decisió de dir que sí a Jesucrist i tota fe que no tingui el seu fonament en ella és una fe no madura, no adulta, no profunda ni veritablement humana.

Aquesta decisió per la qual l'home accepta Crist en la seva vida no és conseqüència de cap evidència (aquesta evidència que a vegades ens ha semblat possible del $2 + 2 = 4$) que elimini la possibilitat de vacillar, sinó que sense evidències el creient veu clar que Déu el convida a la fe per Jesucrist i atret per aquesta crida personal, lliurement pren la decisió de dir que sí. I aquí és on la fe es presenta com un risc o una aventura.